

Mõnni teiseperre emma ei tahha ommast emma puust lahkuda, waid jookseb ikka koeo emma jure nago mõnni ellitud norik, kes omma noort meest ei armasta; agga sesuggune on jubba teist enne armaſtanud ja ei olle ſiis ka ſureſt wáart, et ikka emma jure kaebama läh-háb. Kes ſiis tahhab táhhele panna, ſe woib ſiiski abbi leida. Hakkab teine perre wálja tullesma, ſiis wótta üks õlle-klaas pahhema kátte ja anne-tiim parrema kátte ja wahhi terawaste wanna pu ees, ſiis saad ſa náhha, kui emma wálja tulles ja pühhi taſfakeste klaſi ſiſse ja panne arm rie úlle, et ta ummase ei já, tulles pu eest árra ja wata, kuhhu pole teised heitwad. On perre jubba hakanud okſa heitma, ſiis purtsu ommast ſuust õllut nende peale, et need ennam lendo ei ſa, ſiis heidab teine perre nende jure, purtsa weel õllut peale ja leika okſa ots mahha, panne okſaga alt lugist okſa ots ſiſse, ſiis hakkawad kóhhe pu ſiſse jookſma. On leik jubba ſuremaſt pu ſees, ſiis laſſe ſe wáſſinud emma nende jure — ſeſt emma wáſſitab ennast klaſi ſees árra,

et tal ennam luſti ei olle, emma jure jookſta! — kúl ta ſiis paigale jááb.

Heidab üks perre úhhe põesa ſiſse, ehk jámmeda pu úmber, ehk aea ſiſse, ſiis peab ſe pu, kus ſiſse nemmad peawad pandud ſama, kúlma weega márjakſ kaſtetama ja ſuggo mee ja ormi ehk pojo-rohtudega ſeeſt úlle nühhitama, et kenna hais pu ſees ſaab ollema. On pu walmis, ſiis peab ſedda ni liggi kui woimalik, lindude liggi pannema, agga ikka tule peale, et hais nende kátte tulles ja kui ſiis woimalik on, peab kaſsuma eſmalt luſſikaga mõnni kúmmekond linda pu ſiſse panna ehk úhhe okſa taſfakeste árra leikama ja liinud ſellega meſſipu ſiſse pannema, ſiis jookſwad teised ka járrele. Waljuſt ei woi nendega úmber káia, ſeſt et emma kergeſte woib wigga ſada ja ſiis on perre raiſkuſ. Kitsaſt kóhhaſt ei tahha nemmad ni rutto wálja tulla, ſellepárraſt ei pea aega pitkaſ pannema, kui ſe ka kauem turib, et leik on pu ſiſse láinud.

Kui emma jubba pu ſees on, miſ mitte igga kord náhha ei olle, ſiis tunnuſſe ſedda